

Behlül Dâna bir gün devrin halîfesi Hârûn Reşîd ile karşılaştı.

Halîfe; "Seni gördüğüme çok sevindim. Uzun zamandır seninle konuşmayı arzu ediyordum" dedi.

Hazret-i Behlül gülerek: "Benim böyle bir arzum yoktu" cevâbını verdi.

Buna rağmen Hârûn Reşîd kendisinden nasîhat istedi.

"Ne nasîhatı istiyorsun? Şu sarayına bak, bir de kabirlere bak! Bunlardan ibret almayan, nasîhat almayan nelerden alır! Hâlin ne olacak, ey müminlerin emîri! Yarın Cenâb-ı Hakk'ın huzûruna çıkacaksın. Büyük küçük yaptığın her şeyden suâl olunacaksın. Bunlara nasıl cevap vereceksin iyi düşün! Bu hesap zamânında aç ve susuz olacaksın, çıplak bulunacaksın. Orada bulunanlar sana bakıp gülecekler. Perişan hâlin orada meydana çıkacak, başka nasîhatı ne yapacaksın?" dedi.

Adâleti ile meşhûr olan Hârûn Reşîd onun nasîhatlerinden çok istifâde ettiğini bildirdi.

TAHTTA OTURMANIN ZORLUĞU

Hz. Behlül bir gün Hârûn Reşîd'in taht odasını boş buldu ve çıkıp tahta oturuverdi. Bunu gören askerler onu kamçı ile dövmeye başladılar. Askerler vurdukça o:

"Vah Hârûn Reşîd. Vah Hârûn Reşîd!" diyordu.

O esnâda halîfe geldi ve manzara karşısında donup kaldı. Askerleri uzaklaştırdıktan sonra:

"Ey Behlül! Bu ne hâl?" diye sordu.

Behlül:

"Senin için ağlıyorum. Burada tahtı boş bulup bir an oturdum. Bu kadar kırbaç yedim. Sen ise senelerdir bu tahtın üzerinde oturuyorsun. Hâlin ne olur diye düşündüm."

Hârûn Reşîd:

"Peki ne yapmam lâzım?" dedi.

Behlül:

"Mademki bu yükün altına girdin. Zulme meyletme. Adalet üzere ol. Böylece tahtında otur" buyurdu.

AKŞAM NAMAZINA GELENLER

Halîfe Hârûn Reşîd, bir Ramazan günü Behlül'e, akşam namazında camiye gitmesini ve namaza gelen herkesi iftara davet etmesini söyledi.

Akşam oldu, namaz kılındı, namazdan sonra Behlül 5-10 kişilik bir grupla çıka geldi.

Hârûn Reşîd şaşırdı:

"Akşam camiye bu kadar insan mı geldi?"

Behlül cevap verdi:

"Siz bana camiye gelenleri değil, namaza gelenleri iftara çağır dediniz. Namazdan sonra cami kapısında durdum, çıkan herkese hocanın namaz kıldırırken hangi sureyi okuduğunu sordum. Doğrusunu yalnız bu getirdiğim kişiler bildi. Camiye gelen çoktu ama namaza gelen bu kadarmış."

ÇARŞI PAZAR AĞALIĞI

Behlül Dâna, bir gün Hârûn Reşîd'den bir vazife istedi.

Halîfe Reşîd de ona çarşı pazar ağalığını verdi. Behlül hemen işe koyuldu.

İlk olarak bir fırına gitti.

Birkaç ekmek tarttı; hepsi de normal gramajından noksan geldi.

Dönüp fırıncıya sordu:

"Hayatından memnun musun, geçinebiliyor musun, çoluk-çocuğunla ağzının tadı var mı?"

Behlül Dâna'dan Hârûn Reşid'e nasihatler

Ahmet Türkan tarafından yazıldı
Perşembe, 16 Mayıs 2024 01:10 -

Adam her soruya olumsuz cevap verdi.

*

Behlül bir şey demeden ayrıldı ve bir başka fırına geçti.

Orada da birkaç ekmek tarttı ve gördü ki bütün ekmekler gramajından fazla geliyor, eksik gelmiyor.

Aynı soruları bu fırının sahibine de sordu ve her soruya olumlu cevap aldı.

Bundan sonra başka bir yere uğramadan doğru Harun Reşid'in huzuruna çıktı ve yeni bir vazife istedi. Harun Reşid, "Behlül daha demin vazife verdik sana, ne çabuk bıktın?" dedi.

Behlül açıkladı:

"Çarşı pazarın ağası varmış! Benden önce ekmekleri tartmış, vicdanları tartmış, buna göre herkes hesabını ödemiş, ceza ve mükâfatları verilmiş, bana ihtiyaç kalmamış."

SON SÖZ

Her sultan Hârûn Reşid değildir.

Onun benzeri de değildir.

Sultanların yanında bulunanlar da her zaman Behlül Dâna olamaz.

Bazıları onlara özenerek, etrafında birtakım Behlül'ler bulundurabilir.

Lakin onların şapkası yoktur.

Dâna bulmak her sultana nasip olmaz.

Mehmet ŞEKER - YENİŞAFAK